

PARAULA I VIDA

La pau serà fruit de la justícia a Terra Santa

Del 7 a l'11 de gener he pogut participar un any més de l'Encontre dels Bisbes de les Conferències Episcopals d'Europa i Amèrica en suport als cristians de Terra Santa. Aquesta era la 12a reunió, sempre sostinguda per la Santa Seu, en solidaritat amb la comunitat cristiana i per compartir la vida pastoral de les Esglésies locals. Torno molt impactat pels germans de Gaza, tan heroics. La fe que manifesten els cristians de Terra Santa és sempre un gran estímul per a tots els pelegrins, però al mateix temps es pot percebre com l'ocupació i la inseguretat, la por i la frustració, dominen arreu la vida de les persones en aquella Terra que Jesús tant estimà. Com diem els Bisbes en el Comunicat final, culpar els altres és abdicar de la pròpia responsabilitat i una manca del lideratge que el poble neces-

sita. Cal ser alhora proisraelià i propalestí. Això comporta estar a favor de la justícia per a tothom, el fruit veritable de la qual és una pau perdurable: «La pau serà fruit de la justícia» (Is 32,17).

En aquests moments és clau la represa del diàleg entre l'Autoritat Palestina i Israel. Són programàtiques les paraules del

Papa Benet XVI al Cos Diplomàtic el passat dia 9 de gener, quan va expressar la seva esperança que aquest diàleg «es mantingui i condueixi vers una pau duradora que garanteixi el dret dels dos pobles a viure amb seguretat en Estats sobirans i dins de fronteres segures i internacionalment reconegudes». Per això cal obtenir urgentment un acord negociat. Que el diàleg es vegi amenaçat i minat per l'extremisme i la intolerància dels altres, realitat més que evident en les actituds, judicis i accions de massa persones en el món d'avui, això preocupa tothom. Per aquest motiu, fem una crida a la tolerància i al lideratge valent, capaç de mostrar el perdó i la humilitat, per promoure una coexistència pacífica.

Malgrat els greus problemes que hem escoltat i descobert en aquesta Trobada, la nostra fe ens dóna esperança i valorem els indicis esperançadors que hem trobat, com ara la trobada de les Esglésies en ocasió del Sínode de l'Orient Mitjà; el creixent nombre de pelegrins; la cooperació interreligiosa i la cordialitat que hem experimentat a Galilea i que són un exemple per a tots; els projectes de construcció d'habitatges per part del Patriarcat Llatí i la Custòdia de Terra Santa; els esforços humanitaris de les organitzacions catòliques, juntament amb una altra sèrie d'iniciatives pràctiques, educatives i culturals, per a ajudar la comunitat local, a les quals cal donar suport; els avenços aconseguits en les negociacions entre Israel i la Santa Seu. Sobretot, la nostra esperança es nodreix amb el testimoni permanent de les comunitats cristianes amb les quals hem compartit i celebrat la nostra fe a Gaza, Nablus, Jerusalem i Galilea. Especialment a Gaza he experimentat com la fe és una gran força per als heroics cristians que mantenen el llevat de la presència testimonial en aquell lloc, santificat per la Sagrada Família en la seva fugida a Egipte.

Caldria que els líders polítics d'Israel i Palestina, i dels nostres propis països occidentals, demostrassin major coratge, determinació i creativitat perquè es puguin fer realitat les expectatives de la majoria amb vista a una autèntica coexistència pacífica i a una profunda obertura als altres. Estimem i preguem per tots els habitants de la Terra Santa i especialment per als germans en la fe.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

La Jornada dels religiosos i religioses

► El proper dijous 2 de febrer se celebra la festa de la Presentació de Jesús al temple de Jerusalem de mans de Maria i Josep. En aquest dia també se celebra la Jornada Mundial de la Vida Consagrada a Déu, que fou instituïda per a tota l'Església pel beat Joan Pau II l'any 1997. L'ofrena de Jesús a Déu Pare en el temple és un fet que il·lumina també l'ofrena que els religiosos i les religioses fan de les seves vides a Déu. El lema escollit per a la jornada d'aquest any és «Vida religiosa i nova evangelització», en sintonia amb una de les preocupacions majors de tota l'Església. Sovint els religiosos i les religioses estan a les fronteres de l'acció evangelitzadora, com es veu en aquesta foto del mes de novembre de 2010, que mostra una religiosa infermera que treballa en un dels barris pobres de la capital d'Haití.

GLOSSA

Gràcies, pares!

Un jove va adreçar una carta personalitzada als seus familiars més immediats el dia que va fer trenta anys: esposa, pares, germans i sogres. Als seus pares, entre altres coses, els deia: «Avui faig trenta anys, pares! Un bon moment per repassar la vida. Després d'una estona de pregària —ja sabeu que és on em trobo i on trobo Déu i el sento a prop—, he pensat que podia compartir els sentiments i les paraules amb les persones estimades. A vosaltres també us toca.

»Vull començar demanant perdó per parlar poc, per compartir poc i algunes vegades, quan ho faig, respondre amb poc tacte... Amb el naixement del nostre fill, m'he adonat de moltes coses: de com m'ha canviat la vida, del goig de veure'l créixer, de les dificultats i sacrificis que comporta, tot i que res em fa dubtar de la meravellosa felicitat de ser pare. Com us he d'agradir la vostra dedicació a mi i als meus germans, i ara també al nostre fill! Sempre us agrairé l'esforç que feu per estar a prop nostre...

»... Pare, m'agrada treballar amb tu i n'estic content, sobretot perquè m'has ensenyat a donar importància a la dimensió humana de la nostra feina. Tractem amb clients, tractem amb persones. En els treballadors que col·laboren amb nosaltres, hi has de veure persones. Ens hem de guanyar la vida, però hem de donar un

bon servei. Són frases teves. Gràcies pel teu mestratge!

»... Gràcies, pares, per la fe, per parlar-me de Jesús. Per ensenyar-me a pregar, per la pregària de la nit abans d'anar a dormir quan era petit, per la vostra pregària en els meus moments difícils; per portar-me a missa a la parròquia i per les explicacions que em fèieu quan us deia que m'avorria; pels anys a la catequesi i a l'escoltisme; per ensenyar-me a pensar en les altres i a compartir el que tinc; pel vostre testimoni de cada dia, per dir-me les coses com les vèieu encara que jo no ho acabés d'entendre, per escoltar-me i procurar comprendre'm, per més d'un "no" vostre que temps després vaig agrair... Gràcies, pares!»

La quotidianitat familiar contribueix a configurar una manera d'entendre la vida, de viure-la, de sentir-la. Els pares, amb les seves paraules i el seu fer, amb la seva dedicació i testimoni, esdevenen referents. Les Escriitures ens mostren sovint la importància de la benedicció dels pares als fills, i també la importància d'honorar els pares. Ho fem amb els actes, però també és important fer-ho amb les paraules, paraules que mostrin el seguiment del testimoni dels que ens estimen en el camí de construcció del Regne: «No canviïs les fites antigues, les que van posar els teus pares» (Pr 22,28).

Enric Puig Jofra, SJ

Una sentència del beat Joan XXIII

Aquest any s'escau el cinquantè aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II, acte celebrat al Vaticà el dia 11 d'octubre de 1962 i presidit pel Papa Joan XXIII. El proper 11 d'octubre començarà l'Any de la Fe convocat per Benet XVI.

«La gentilesa és la flor de la caritat. És important que en el tracte amb les persones ens deixem endur per la tendresa del cor i procedir com les hauria tractat el Crist. Ben segur que Jesús seria més indulgent que no pas nosaltres.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE IV DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 18,15-20)

Moisés digué al poble: «El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb, vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: "Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu. Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà".»

► Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 7,32-35)

Germans, jo voldria que visquéssi sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant què és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfecs que ens distreguin.

► Evangeli segons sant Marc (Mc 1,21-28)

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: «Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.» Però Jesús el reprengué i li digué: «Calla i surt d'aquest home.» Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: «Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova; fins i tot mana als esperits malignes, i l'obeeixen.» I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 18,15-20)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Un profeta, de entre los tuyos, de entre tus hermanos, como yo, te suscitará el Señor, tu Dios. A él lo escucharéis. Es lo que pediste al Señor, tu Dios, en el Horeb, el día de la asamblea: "No quiero volver a escuchar la voz del Señor, mi Dios, ni quiero ver más ese terrible incendio; no quiero morir." El Señor me respondió: "Tienen razón; suscitaré un profeta de entre sus hermanos, como tú. Pondré mis palabras en su boca, y les dirá lo que yo le mande. A quien no escuche las palabras que pronuncie en mi nombre, yo le pediré cuentas. Y el profeta que tenga la arrogancia de decir en mi nombre lo que yo no le haya mandado, o hable en nombre de dioses extranjeros, ese profeta morirá".»

► Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Massá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 7,32-35)

Hermanos: Quiero que os ahorréis preocupaciones: el soltero se preocupa de los asuntos del Señor, buscando contentar al Señor; en cambio, el casado se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su mujer, y anda dividido. Lo mismo, la mujer sin marido y la soltera se preocupan de los asuntos del Señor, consagrándose a ellos en cuerpo y alma; en cambio, la casada se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su marido. Os digo todo esto para vuestro bien, no para poneros una trampa, sino para induciros a una cosa noble y al trato con el Señor sin preocupaciones.

► Evangelio según san Marcos (Mc 1,21-28)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos entraron en Cafarnaún, y cuando el sábado siguiente fue a la sinagoga a enseñar, se quedaron asombrados de su doctrina, porque no enseñaba como los escribas, sino con autoridad. Estaba precisamente en la sinagoga un hombre que tenía un espíritu inmundo, y se puso a gritar: «¿Qué quieres de nosotros, Jesús Nazareno? ¿Has venido a acabar con nosotros? Sé quién eres: el Santo de Dios.» Jesús le increpó: «Cállate y sal de él.» El espíritu inmundo lo retorció y, dando un grito muy fuerte, salió. Todos se preguntaron estupefactos: «¿Qué es esto? Este enseñar con autoridad es nuevo. Hasta a los espíritus inmundos les manda y le obedecen». Su fama se extendió en seguida por todas partes, alcanzando la comarca entera de Galilea.

Jesús guareix un endimoniat. Pintura de Rafael, segons una còpia de Penni. Museu del Prado (Madrid)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 2Sa 15,13-14.30; 16, 5-13a / SI 3 / Mc 5,1-20 □ **dimarts**: 2Sa 18,9-10.14b.24-25a.30-19,3 / SI 85 / Mc 5, 21-43 ■ **dimecres**: 2Sa 24, 2.9-17 / SI 31 / Mc 6,1-6 □ **dijous**: MI 3,1-4 (o bé: He 2,14-18) / SI 23 / Lc 2,22-40 ■ **divendres**: Sir 47,2-13 / SI 17 / Mc 6,14-29 ■ **dissabte**: 1Re 3,4-13 / SI 118 / Mc 6,30-34 ■ **diumenge** vinent, V de durant l'any (lit. hores 1a setm.): Jb 7,1-4.6-7 / SI 146 / 1Co 9, 16-19.22-23 / Mc 1,29-39.

Marc enceta l'activitat de Jesús amb la visita a la sinagoga de Cafarnaüm i un exorcisme sobre un home posseït d'un esperit maligne.

L'escena subratlla al començament que Jesús ensenyava a la sinagoga i que ho feia amb autoritat. Tanmateix no es diu què ensenyava. Això passa sovint a Marc: s'esmenta l'activitat docent de Jesús, però no s'explicita la doctrina de Jesús. Ara bé, el lector acaba de llegir poc abans que Jesús proclamava: «la sobirania de Déu és a prop, canviu de manera de pensar i cregueu».

Malgrat que la narració de Marc presenta l'entorn de l'escena: la sinagoga, els deixebles que acompanyen

Jesús, l'endimoniat i la gent que escolta, tanmateix el relat se centra en dos personatges: Jesús i l'esperit maligne. Un esperit maligne que, sorprendentment, parla en plural: «per què et fiques amb nosaltres? has vingut a destruir-nos? L'esperit maligne són molts» (cf. Mc 5,9). Més encara, un esperit maligne que, en afirmar que coneix la identitat de Jesús, vol situar-se per damunt de Jesús, vol dominar-lo. L'escena és una confrontació entre l'esperit maligne i Jesús. La reacció de Jesús («el més fort», Mc 1,7 i 3,27) és contundent: «calla i surt». Aquest esquema es repeteix en altres indrets (cf. 5,1-20).

L'escena es tanca amb una nova referència a l'autoritat de Jesús. Amb

això, el tema de l'autoritat de Jesús embolcalla tot el relat. També l'exorcisme és part d'aquesta sobirania de Jesús.

L'autoritat de la paraula de Jesús es fa palesa mitjançant actuacions plenes de poder. En aquest sentit estem davant d'un relat paradigmàtic: l'ensenyament de Jesús, en Marc, es dona sobretot mitjançant les seves actuacions taumatúrgiques. Els exorcismes en són un aspecte important (1,21-28; 1,32.34; 5,1-20; 9, 14-29). No n'hi ha prou amb ensenyar de paraula, cal fer el bé, cal mostrar amb accions la proximitat del Regne. És l'estil de Jesús que hem de fer nostre.

COMENTARI

Ensenyar i guarir

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

5. La fe és alliberament davant les forces del mal

Com que el món és dominat per les forces del mal, la predicació dels apòstols també ha de combatre aquestes forces. «En el seu seguiment de Jesús, el missatger exorcitza el món per fundar una nova forma de vida en l'Esperit Sant, que guareix de la possessió diabòlica» (Pesch). Com ho va senyalar sobretot Henri de Lubac, el món antic va experimentar la irrupció de la fe cristiana com alliberament de la por diabòlica que dominava llavors, malgrat un ambient d'escepticisme i d'il·lustració.

I avui passa el mateix per tot arreu on el cristianisme desfà les antigues religions tribals i assumeix les coses positives que tenien. Sant Pau mostra (1Co 8,4ss) que només la fe en un sol Déu i en el seu poder sobre el món allibera i «racionalitza» de debò el món. Quan Déu desapareix, només aparentment el món es torna més racional.

«Exhorcitzar», posar a la llum de la raó el món, que procedeix de la raó eterna creadora i de la seva bondat salvadora, un món que mostra l'empremta d'aquesta raó: aquesta és la tasca permanent i central del missatger de Jesucrist.

En el nostre món el cristià es veu amenaçat per una atmosfera anònima, «esperits de malícia en el aire» (Ef 6,10-12), que fan creure que la fe és ridícula i absurda. Tot fa semblar que l'home en particular i els pobles sencers es troben lliurats sense esperança a la influència d'aquests poders. El cristià sap que amb les seves forces no seria capaç de superar l'amenaça. Però també sap que, en la fe i en la comunió amb l'únic veritable Senyor del món, ha rebut el do de l'armadura de Déu, que, en la comunitat de tot el cos de Crist, pot fer front a aquests poders, tot sabent que el Senyor ens torna amb la fe l'aire pur, l'alè de l'Esperit Sant que, només ell, és capaç de guarir el món.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

És un infantilisme?

Un dels pensadors que m'ha interessat més per aprofundir en la noció d'infantesa és el filòsof alemany Peter Wust. A través de la seva obra mostra com el cristianisme no és una opció infantil, sinó una opció que pretén descobrir, en tot ésser humà, l'infant que porta dins. No associa la infància a la immaduresa, sinó a l'obertura, a l'admiració, al desig de conèixer, a l'alegria, a la innocència i a la seguretat.

Cal ser molt prudents i corregir totes les projeccions humanes que posem en Déu, en imaginar-lo com un pare. El Déu de Jesús no és el pare que té en la ment Sigmund Freud, ni la imatge fixada en l'ànima de Franz Kafka. El pare despot del qual ens hem d'alliberar és una imatge que sovint ha estat traslladada a Déu. Amb raó és refusada. El Déu Pare ens crida a la llibertat, és aquella figura que ens provoca perquè siguem nosaltres mateixos, perquè construïm, amb responsabilitat, el futur i que l'edifici amb nosaltres.

Es tracta, al capdavant, de pensar la figura del Pare segons la imatge que ofereix la paràbola del fill pròdig. És respectuós amb la llibertat del fill petit fins a sofrir d'amor; és ple d'esperança en el seu retorn, sense tanmateix haver-ne impedit mai les decisions, està disposat al perdó i a la vida nova, sense recriminacions o retrets.

Comparteixo el criteri de Martin Buber quan afirma que la paraula *Déu* és la més exposada de totes les paraules i que ha estat embrutida, empastifada i manipulada en diverses èpoques i circumstàncies. Fins i tot se l'ha emprada per justificar actes bàrbars i cruels. En dir que és Pare, tota cautela és poca; perquè hi ha, fàcilment, projeccions biogràfiques en aquesta visió que poden tenir conseqüències fatals a l'hora de relacionar-se amb Déu.

Sempre m'ha interessat llegir i rellegir els mestres de la sospita; n'és una prova una monografia que porta, precisament, aquest títol: *Els mestres de la sospita. Marx, Nietzsche, Freud* (Barcelona, Fragmenta Editorial, 2007). M'ha semblat que han contribuït, decisivament, a purgar el concepte infantil de Déu.

Francesc Torralba
Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic (Grup 62)

SANTORAL

29. ✠ Diumenge IV de durant l'any. Sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM); sant Valeri o Valer, bisbe de Saragossa i mr. (s. IV), venerat a Roda d'Isàvena; beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev., fund. dels Operaris diocesans (OD); sant Sulpici Sever, bisbe; sant Julià, bisbe de Toledo; beata Arcàngela Giralani, vg. carmelitana.

30. Dilluns. Santa Martina, vg. i mr.; sant Adelm (Lesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana; sant Mucià-Maria Wiaux, rel. La Salle.

31. Dimarts. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

1. Dimecres. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; sant Brígida d'Escòcia, vg.; beates Maria-Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel. paüles.

2. Dijous. Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum). Mare de Déu patrona dels cerers

i dels electricistes; altres advocacions marianes: Candela (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...; sant Corneli, bisbe.

3. Divendres. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; sant Anscarí (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia; santa Claudina Thévenet, vg. fund. rel. Jesús-Maria (RJM); sant Francesc Blanco i companys, mrs. al Japó; beat Esteve Bellesini, prev. agustiniana; beat Joaquim de Siena, rel. servita.

4. Dissabte. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelità); sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, preveres, i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magin, prev., i companys, jesuïtes, mrs.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fund.; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana; sant Josep de Leonessa, prev. caputxí.

INTENCIONS DEL SANT PARE (febrer)

General: Que tots els pobles tinguin ple accés a l'aigua i als recursos necessaris per al seu sosteniment quotidià.

Missionera: Que el Senyor sostingui l'esforç dels treballadors de la salut en el seu servei als malalts i a la gent gran de les regions més pobres.

ENTREVISTA

▶ TOMÀS MOLINA

Aportar solucions i estimar

«**H**em d'estar atents al que passa al nostre costat i que ens interpel·li; no pot ser que visquem despreocupats del nostre entorn. Jutgem la nostra capacitat de comprometre'ns i de com podem ajudar, i, si podem, fem-ho. Actuem. No val queixar-se, cal aportar solucions». Aquesta filosofia que en Tomàs Molina, casat i pare de tres fills, va aprendre a l'hora 3, intenta aplicar-la a casa, a la feina i a la seva vida diària. En Tomàs és cap de Meteorologia de TVC i president del Consell Català de Comunicació Científica.

Per què creu en Déu?

Creure en Déu és per a mi com estimar. Per a mi no hi ha un motiu concret pel que s'estimi una persona, i al mateix temps n'hi ha tants que costaria poder-los enumerar. Amb la fe em passa una cosa similar. Creure en Déu és un fet, una cosa que em passa, i que estic content que sigui així, perquè, tal com em passa amb la meva dona o els fills, ja no concebo la vida d'una altra manera. Podríem dir que és un do, una sort, un privilegi...? No ho sé, però és una realitat que m'acompanya i que m'ha fet com sóc.

Un científic ho té més fàcil o més difícil per raonar l'existència de Déu?

Jo no dono moltes voltes a les coses. Sí que sóc triplement curiós i desconfiat —pel meu nom, per científic i per periodista. Tot i això, no em sembla que a un científic li hagi de costar més que a un altre creure en Déu. Com que el coneixement cada dia és més ampli, la ciència pot explicar cada vegada més misteris, però no crec que arribi mai a descobrir el veritable Sagrament de la vida, o del bé, de la transcendència o de l'amor. El fet que fa que vulguem ser millors cada dia, que tinguem caritat, que sentim la nostra ànima, queden en una esfera que difícilment la ciència podrà explicar mai, i potser tampoc no cal.

Els comunicadors cristians tenen una certa por a l'hora de manifestar la seva fe?

En el món del periodisme, i en el meu en particular, has de tenir molta cura a mantenir un cert grau d'asèpsia de creences i de pensaments. No sé si és bo o dolent, però el nostre país és com és. Socialment, estem amagant la nostra tradició; i fins i tot diria que estem fent deixadesa de la tradició que ens van transmetre els nostres pares i avis. Traspassem als nostres fills les creences i les maneres de ser que ens van ensenyar a casa? Els periodistes, no; però la societat tampoc. Alguna cosa hem de recuperar a casa perquè ens permeti beneir la taula sense vergonya, posar un Sant Crist a la paret, i un *Déu vos guard* a la porta!

Òscar Bardaji i Martin

CULTURA DE LA COMPASIÓN

La presencia de Dios en los más vulnerables

Heme aquí en Kenia (mayo del 2008).

Soy un peregrino. Todos somos peregrinos. Mi vida ha sido una peregrinación y pronto llegaré al umbral de mis 80 años. Esto me motiva. ¿Qué voy a descubrir al cruzar este umbral?

Espero y oro para que, cuando llegue el tiempo de la debilidad para mí, pueda reír, alegrarme y ser feliz con lo que se me dé...

Al acercarme al final de este período de mi vida, lo vivo como un tiempo apacible. En el futuro viajaré menos y ya no visitaré a las comunidades (de El Arca y de Fe y Luz).

Mi sueño ahora es vivir en mi comunidad, en mi hogar, y llevar una vida sencilla en Trosly. Trataré de vivir lo que he dicho durante tantos años, con la esperanza de ser un apoyo y no una carga para mi comunidad, tratando de profundizar mi relación con Jesús y con mis hermanos y hermanas. Mientras pueda, continuaré dando retiros en La Ferme, el pequeño centro espiritual en el corazón de El Arca. Mi alegría es anunciar a Jesús y el amor de Dios, anunciar la presencia de Dios en aquellos que son los más vulnerables y anunciar también la humildad y la vulnerabilidad de Dios.

Así pues, soy un peregrino deseoso de vivir bien la última etapa de mi vida, no como una pérdida de actividad, sino como el descubrimiento de una nueva forma de vivir. También me doy cuenta de que El Arca y todas nuestras comunidades son como peregrinos. Los peregrinos se dirigen hacia un lugar santo y sus corazones quieren ser santificados. Una peregrinación está llena de imprevistos. La única seguridad que tienen los peregrinos es saber adónde van: el lugar santo...

Jean Vanier
(Escritos esenciales, Ed. Sal Terrae)

Ha mort Mn. Antoni Baró i Caubet, el prevere més ancià del presbiteri

El 12 de gener de 2012, a l'edat de 101 anys, va ser cridat a la Casa del Pare Mn. Antoni Baró i Caubet, el prevere més ancià de la Diòcesi d'Urgell. El divendres 13 de gener l'Arquebisbe Joan-Enric va presidir les seves exèquies a la capella de la Llar de Sant Josep, on residia. Mn. Antoni Baró, va néixer a Os de Civís (Les Valls de Valira, Alt Urgell) el dia 6 d'octubre de 1910. Cursà els estudis de Filosofia i de Teologia al Seminari Diocesà d'Urgell i fou ordenat de prevere el dia 29 de març de 1941.

Fou nomenat Ecònom de Castellàs i Junyent, a Les Valls d'Aguilar, i el 1944 Regent de Nevà i Encarregat de Toses i Dòrria. Des del gener de 1947 fou Vicari i Encarregat del Benefici d'Oliana, i el desembre de 1949, fou nomenat Vicari de Puigcerdà i Ecònom de Guils de Cerdanya. Des de 1951 fins al 1982 fou Rector de Guils i encarregat de Saneja, a la Cerdanya.

Li fou acceptada la jubilació el 1982 i passà a residir al Seminari Diocesà d'Urgell, des d'on es traslladà aquests darrers anys a la Residència Sant Josep regentada per les Germanetes dels Ancians Desemparats a La Seu d'Urgell, on el dia 12 de gener de 2012 ha descansat en la Pau del Senyor.

Concert de Reis a la Catedral a benefici del projecte «Aliments per la solidaritat»

La Coral Signum va oferir el passat diumenge dia 8 de gener, a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, un concert de Reis, amb un repertori nadalenc de peces populars i d'altres clàssiques. La coral, de llarga tradició a La Seu d'Urgell va ser dirigida per Rafael Llobet. Es va fer una recaptació solidària de diners, en aquesta ocasió destinada al banc d'aliments de la Seu d'Urgell, «Aliments per la solidaritat», un projecte en el que participa Càritas d'Urgell, juntament amb d'altres entitats de la població.

Jornada per la Pau a la Catedral de La Seu d'Urgell

L'Arquebisbe d'Urgell Joan-Enric Vives va celebrar solemnement la missa del primer dia de l'Any a la Catedral de Sta. Maria d'Urgell amb una especial intenció per la pau del món, la pau a les famílies, a les institucions, especialment a les que porten les regnes de l'economia, i la pau dintre els cors, feta de reconciliació i d'amor a Déu i al pròxim, com explicà a la seva homilia de la solemnitat de la Mare de Déu.

Glossà també el lema del Sant Pare Benet XVI per al 2012: «Educar els joves en la justícia i la pau» i encomanà tota la Diòcesi a la protecció maternal de la Mare de Déu i Mare de l'Església, demanant-li que ens ensenyi a viure segons la voluntat de Déu, donant glòria a Déu al llarg de l'any que s'inicia i sempre, i a testimoniar preferentment el rostre de Déu que se'ns ha revelat en Crist Jesús.

Els joves d'Urgell participen en la Pregària per la Pau de la comunitat de Taizé

Més de 30.000 joves han acudit a la crida dels monjos de Taizé en la trobada anual de Pregària per la Pau, que enguany s'ha celebrat a Berlín. Un grup de joves d'Urgell, encapçalats per Mn. Ivan Ayala, van participar activament de les pregàries col·lectives, i dels tallers sobre el mur, la construcció de la pau, la solidaritat i la pregària personal; a més de participar de les reflexions compartides amb el grup de pelegrins espanyols, conduïda per un monjo de Taizé. Es tractava de la 34a etapa de la «peregrinació de confiança a través de la Terra» animada per la Comunitat, en la qual aquesta dóna indicis i reflexions cap a una nova solidaritat: «Si la solidaritat humana sempre és necessària, també cal fer-ne una renovació, rejuvenir-la a través de les seves expressions.»

El dissabte 31 al vespre, a la pregària més significativa de totes les que es van celebrar diàriament des del 28 de desembre, van participar amb la resta de joves vinguts d'arreu del món. El Germà Alois —Prior de la Comunitat— va donar les gràcies a tots aquells que han fet possible la trobada de Berlín, «plena de joia i esperança», assenyalant als joves reunits que «la fe no és un refugi lluny del món, sinó que el Crist ens envia dins del món. En la confiança en Ell és on trobem el gust pel risc i la motivació per a prendre les responsabilitats». Els joves d'Urgell van poder seguir la cerimònia de molt a prop i l'han viscuda amb molta intensitat. El dia 1, primer dia de l'any 2012, van dinar amb les famílies acollidores. Van conèixer alguns dels llocs emblemàtics de Berlín i van comprendre a través dels testimonis de les famílies cristianes que els acollien el problema provocat per l'històric mur.

Se celebra la festa de la beata Anna Maria Janer a La Seu d'Urgell

El dia 11 de gener es va celebrar a tota la Diòcesi d'Urgell la memòria de la nova beata **Anna Maria Janer Anglarill** (1800-1885) en el dia que l'Església ha fixat perquè s'hi celebri.

L'Arquebisbe d'Urgell ha demanat que sigui fixada aquesta celebració com a «memòria obligatòria» dins el Calendari de la Diòcesi d'Urgell, i s'està a l'espera de la resposta de la Congregació per al Culte diví i la disciplina dels sagraments que presideix el Cardenal Antonio Cañizares.

Es va celebrar una solemne Eucaristia a la Capella de les Religioses de La Seu d'Urgell, el lloc del seu sepulcre, presidida pel Rector i Arxiprest Mn. Xavier Parés, i concelebrada pel Delegat diocesà de Vida consagrada Mn. Jaume Vila, Mn. Agustí brescó, Mn. Ignasi Navarri, Secretari general del Bisbat, i els dos Mossens que atenen les dues comunitats que hi ha a La Seu, Mn. Manuel Pal i Mn. Henry Vargas.

A l'homilia, Mn. Parés va subratllar algunes virtuts de la beata Anna Maria Janer, com la fe, l'esperança i la caritat que la van moure en els moments tan difícils que li van tocar de viure. També remarquè la seva vida contemplativa i de pregària, així com el seu amor als més desafortunats que remarquen el lema de la beatificació: «ESTIMAR-TE I SERVIR-TE SEMPRE I EN TOT».

Al final de la missa es va venerar la relíquia de la Beata Anna Maria i tot seguit, sacerdots, religioses i alguns familiars van compartir amb gran goig un senzill sopar de germanor.

La missa solemne al Convent de la Sagrada Família a La Seu d'Urgell

Mons. Joan-Enric Vives porta el suport dels bisbes d'Europa i d'Amèrica als cristians de Terra Santa, en la 12a reunió de la Coordinadora

Els dies 8 al 12 de gener va tenir lloc a Jerusalem la 12a reunió de la Coordinadora de Bisbes d'Europa i Amèrica amb els Bisbes Ordinaris de Terra Santa en suport dels cristians. Hi va participar Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, com a Delegat per la Conferència Episcopal Espanyola.

Els Bisbes d'Europa i de Nord-Amèrica van celebrar una missa amb la comunitat catòlica de Gaza, en la festa del Baptisme del Senyor (8 de gener), coincidint amb l'inici d'aquest viatge de suport. Van dur missatges de suport de les seves Diòcesis i Conferències Episcopals respectives.

La comunitat cristiana de Gaza està formada per unes 2.500 persones, de les quals els catòlics són uns 300, en una població total de 1,5 milions. Les religioses atenen una llar d'avis, un centre per a discapacitats i una guarderia, i amb la parròquia de la Sagrada Família també estan involucrades en

el funcionament de les escoles catòliques de la comunitat.

Després de la missa, hi va haver una reunió oberta, durant la qual els feligresos van compartir les seves experiències de vida a Gaza, on el bloqueig econòmic i la situació de seguretat fan el treball i la llibertat de moviment extremadament difícils. També van visitar, així com pregar i celebrar l'Eucaristia amb els cristians de Nablus, Jerusalem i Haifa.

Sa Beatitud el Patriarca Fouad Twal i el Nunci Apostòlic van fer sengles parlaments durant les reunions de la Coordinadora, i els bisbes van escoltar la presentació d'acadèmics i opinions d'israelians i palestins sobre l'impacte de la «Primavera àrab» i els canvis sociopolítics a la regió.

S'han fet oracions, litúrgies i visites oficials a altres ritus catòlics, a més de trobades polítiques amb ministres israelians i palestins i d'altres polítics.